

Ιέρυνωντος 'ς τὸ κλινάρι πης γιὰ ἔκειὰ τὰ οὐράνια κάλλη
Νεκρὴ τὴ βλέπει ὁ θύσιυχος 'ς τοῦ χάρου τὴν ἀγκάλη.

ΣΗΛΕΥΓΑ

Ζηλεύω ν' ἀκροάζεται
Ἡ πλάσιος τὴ φωνὴ σου,
Ὕλλος δὲ θέλω, ἀγέπτη μου,
Νὰ ζῆ μὲ τὴν πνοή σου.
Ρίψε μακροὺς τὰ ρόδια σου
Καὶ τὰ τραντάφυλλά σου,
Ἐγὼ 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
Θὰ τρέφωμαι, θὰ ζῶ.

Ζηλεύω νὰ μεῦκαθησαι,
Ψυχὴ μου, 'ς τ' ἀκρογιάλι,
Καὶ νὰ ωμορρίνῃ ἡ θέλασσα
Νὰ τὰ δικά σου κάλλη.
Δὲ θέλω νὰ σου ἀσπάζεται
Τὸ κῆμα τὸ ποδέρι,
"Ἄσσε σ' ἐμὲ τὴ χάρι
Ἐγὼ νὰ 'ς τὸ φιλῶ!

Ζηλεύω τὸ κυνάρι σου
Νὰ σου φιλῇ τὸ γέρι,
Δὲ θέλω τὰ μαλλάκια σου
Νὰ παιζούν μὲ τ' ἀγέρι.
"Ἄσσε νὰ 'ς τὰ χειρίσινουμε
Ἐγὼ κ' οἱ στεναγμοὶ μου,
"Αφιν' ἐμὲ, ζωή μου,
Μενάχεν ν' ἀγαπῶ!

Ζηλεύω ἄλλοι τὸ θλέμμα σου
Νὰ στρέφη, νὰ κυττάζῃ,
Εἶναι δίκη μου ἡ φλόγα του,
"Εὑὰ θέλω νὰ σφάξῃ
Ἐγὼ ποθῶ τὸν ἄδη του
Καὶ τὸν παράδεισό του,
"Σ τὸ φλόγινο οὐρανό του
Ἐγὼ θέλω νὰ ζῶ.—

Πάμε σὲ κόσμο ἀφώτιστο·
"Απ' ἀστρο, ἀπὸ φεγγάρι,
Νὰ ζέσουμε πρωτόπλαστο
Κι' ἀθάνατο ζευγάρι·
Νάζαι λατρεῖσας αἰγμάλωτη,
Νάζαι Θεὸς δίκιος μου,

Νὰ σ' ἔχω πάντα ἐμπρός μου
Παράδεισο, εύρενο!

A. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

XI

Διὰ τὸν κληρὸν αὐτοῦ κόρης.

"Ἐγγειος τὸ μόλυβδος της ἡ Κάτε,
Κ' ἔνας τὸ πεπαλάτι, ἄλλος μουσεῖο,
Ἐσεῖς, γρατεῖς, πῶς τάχα τὸ ἔνγρατο;
Τὸ κατ' ἐμὲ, τὸ λέω φρενοκομεῖο.

XII

Α. Λάρθαστος συνταρτή.

Ἀγόρασε τοὺς Στίχους τοῦ Ναρκίσσου
Καὶ κατέγε μιὰ σελίδα τὴ νυγτία·
"Τστερ' ἀρόβως πέτσε καὶ κομήσου,
Κε' ἀπὸ κουνουπιὰ θάλης ἡσυχία.

XIII

Η Τγειον. ἀρχὴ πρὸς λαρρόν.

"Οπως λαμβάνῃ γνῶσιν ἡ Ἀρχὴ
■ Περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει μας θανῶν,
■ Ζητεῖ τῶν ὑμετέρων ἀσθενῶν
■ Κατάλογον πιστόν τε κι' ἀκριβῆ.

XIV

Διάλογος μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ.

— Σπουδάζε, γιατὶ ἀγράμματος
Τί θὰ γενής, Βρασίδα;—
Αἴ!... ἂν δὲν μάθω γράμματα,
Ἐκδίδω ἐφημερίδα.

ΖΑΚΙΝΘΟΣ.